

ΑΝΕΥ ΟΡΙΩΝ

Diana Valva

Ο ήλιος σιγά σιγά ξετυλίγεται πάνω στον ορίζοντα ενώ η ώρα πλησίαζε 7 παρά . Αναμειγμένη η δροσιά και η αύρα του φθινοπώρου ,από τη μία μυρίζει ακόμα καλοκαίρι και από την άλλη προειδοποιεί για την έλευση του χειμώνα . Δίνει τα σημάδια για μια νέα προσαρμογή και αρχή με τα φύλλα να πέφτουν ερμητικά στις γραμμές του τρένου πλέον ξεδιψασμένα από την εποχή που μεσολάβησε .Ένα ένα αντικατοπτρίζουν την κούραση αλλάζοντας χρώμα και μορφή μιας και κανείς δεν καταφέρνει να τα βάλει με τον ήλιο , πόσο μάλλον η ίδια η φύση .

Όσο η ώρα περνούσε η ήλιος ξετυλιγόταν ολοένα και πιο πολύ σε σημείο που κυρίευε την πλάση με το φως του .Έμπαινε στα σπίτια ξυπνώντας εργάτες και παιδιά , στα σχολεία , στα πάρκα , στις στάσεις και πιο πολύ στο ορφανοτροφείο επί της οδού "ΕΛΠΙΣ" , όπου δεκάδες μικρά περίμεναν το πρωινό τους από τους επιτηρητές και δασκάλους .Ήταν εκείνα τα παιδιά που είχαν πιο πολύ ανάγκη τον ήλιο και το χαμόγελο του.

Περιορισμένα τα παιχνίδια , οι αγκαλιές και τα φιλιά . Έπρεπε να μάθουν να αντέχουν στα δύσκολα και να μην υποκύπτουν σε εμπόδια της ζωής . Το φαγητό δεν ήταν προνόμιο καθενός αλλά ανταμοιβή καλής συμπεριφοράς και συνέπειας . Δεν υπήρχε δικαίωμα επιλογής , άρνησης,

είτε αγένειας αφού οι συνέπειες ήταν ανεπιθύμητες .
Έτσι , περιορίζονταν στα πλαίσια του κίβδηλου σεβασμού
και της καταπιεστικής φροντίδας , καθώς άλλη μαμά δεν
είχαν να τρέξουν και να κλάψουν στην αγκαλιά της .

Βέβαια , υπήρχαν και περιπτώσεις παιδιών που
προέρχονταν από ανάπηρους και ανήμπορους γονείς ,
από αλκοολικές οικογένειας που εξασκούν βία , από
γονείς προβληματικούς είτε από μονογονικές
οικογένειες που δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν τα
προς τα ζην και την εκπαίδευση για τα παιδιά τους .
Όπως στην περίπτωση της Ευδοκίας , η οποία
προσδοκούσε να έρθει το λαχταριστό Σάββατο για να
τρέξει στη στάση του τρένου και να δει τη μαμά της στο
χωριό . Τουλάχιστον αυτό το δικαίωμα δεν της το
στερούσαν. Είχε και τα καλά του το "ΕΛΠΙΣ" .

Σε απόσταση 30 χιλιομέτρων το τρένο εξασφάλιζε
μόνο την απόσταση μέχρι την άλλη πόλη .Υπήρχαν
υπολειπόμενα 14 χιλιόμετρα λαχτάρας και αναστεναγμού
μέχρι το χωριό που δεν κατάφερε να διανύσει η Ευδοκία
με το λεωφορείο μιας και δεν είχε άλλα λεφτά . Δεν είχε
άλλη επιλογή . Παρά τα 8 της χρόνια όρμηξε τη σακούλα
με τα ρούχα ,την έδεσε διπλά , την έβαλε στην πλάτη και
έβαλε πλώρη . Ποιος να πίστευε ότι η
αποφασιστικότητα , η ορμητικότητα και η αγάπη προς τη
μάνα θα της νικούσαν κάθε φόβο και δισταγμό ! Μηδαμινή
η αίσθηση του κινδύνου εξάλλου . Έτσι , ύστερα από 5
ώρες γερό περπάτημα έφτασε στην πόρτα του σπιτιού .
Ούτε εκείνη θα φανταζόταν ποτέ πόση γενναιότητα

έκρυβε κάτω από τα μικρά σπλάχνα της και πόση διπλωματικότητα , καθώς η άμυνα της την προειδοποιούσε να απαντά κοφτερά και μετρημένα στους οδηγούς και περαστικούς των δρόμων .

Αναστενάζοντας περίμενε να τρέξει στην αγκαλιά της μαμάς της .Είχε ανάγκη από εκείνην. Όμως ,εκπλήχθηκε δυσάρεστα όταν δεν την βρήκε σπίτι . Γοργά έτρεξε στην αυλή του σπιτιού και έβαλε μια κραυγή που διαλαλούσε στον αέρα σαν ηχώ από την παράδεισο ενός αγγέλου.

-Μαμά , πού είσαι μαμά . Μανούλα !

Το χτυποκάρδι έφτασε ως το κρανίο από την ένταση και την αγωνία ενώ η μαμά της μικρής Ευδοκίας αναστέναζε στη σοδειά . Ο φθινοπωρινός ήλιος ήταν απροσδόκητα δυνατός και έπινε στάγδην την αντοχή των αγροτών .

Όμως δεν άργησε να γυρίσει σπίτι . Έτσι με την έλευση της δροσιάς έφτασε στη γειτονιά της . Η πόρτα άνοιξε και ένα δάκρυ χαράς έπεσε και ξέπλυνε την πλήξη της μέρας με το αντίκρισμα της μικρής της κόρης που αποκοιμήθηκε στην είσοδο του σπιτιού περιμένοντας . Πάνε εξάλλου 3 μήνες από τότε που έχει να νιώσει τη μητρική αύρα .

Η αγκαλιά και το δάκρυ σαν ποτάμι άξιζαν αιώνια γαλήνη εκείνη τη στιγμή . Ένωσαν τυχερές στην ατυχία τους . Μπορεί καμιά φορά η μοίρα του ανθρώπου να μην ρωτά παρά μόνο να καθορίζει , όμως είναι ανίκητη μπροστά στην αγάπη άνευ ορίων . Σαν δύναμη άπαξ και

την κατακτηθεί εξασθενίζει κάθε εμπόδιο . Προσπερνά σύνορα , θυσιάζει αντοχές , αποδοκιμάζει χαρακτήρες για να φτάσει στον προορισμό της .

Μπορεί , λοιπόν, ο ήλιος να μην φέγγει εξολοκλήρου στις ψυχές των ανθρώπων , όμως είναι θέμα επιλογής κατά πόσο θα αφήσουν τις ακτίνες να πλημμυρίσουν το σκοτάδι τους . Άλλωστε και η αγάπη μία ακτίνα είναι...